

Menkrt je bil an šlosar kje, jemu tri sine, on je bilu
 reu, nov so ili sluzt, pridejo do jine granine vpravajo kurni
 ga hlapca, ce bi nuov kej hlapcov, on gre gospoda vpravat, ce
 nuajo kej hlapcov; on pa reu: nej le ostanejo sej nuamo pastar
 ja in dva hlapca. Menkrt grejo korit kje na an velk travnik, gos-
 pod pride za nim je bilu pa žalostu: ga vprava ta stari brat, kaj
 de so tako žalostu? Ko imajo take lepe travnike, pa take mlade
 hlapce, jaz bilu tako vesel del od veselja poskaknov? — Kaj horn tje
 prav sej mi na mori nei pomagat. Hlapci prav: nej mi povejo, mar
 hit jem horn pomagov. — Gospod mo pove in je djan: ti horn pa
 povedov ce mi hor mogu na kako vižo pomagat; to in to je an
 vart, v tistem vart je ana zlate hruška, ko ob anajstih začne uast
 opovne je pa zrela, kol' jaz tisto hruško jemu, pa hi jo jemu
 del le jeno mogu dolit, je puol hruška in vart moj. — Stari
 brat je reku: juter horn pa jaz doma, horn pa sov kje po tisto hruško.
 Drug dan je bilu doma, in ob anajstih gre kje pod tisto hruško na
 vart, ob anajstih začne uast, opovne je pa zrela; pride kje
 ana baba, pa hruške pobera, un pa no ljene ni dolin, ko je bla
 opovne prei je sou damu; gospod mo je iz naprot sov, je misla
 de mo jo ho perneru; pa mo jo ni, je bilu pa žalostu. — Drug
 dan grejo spet korit kje na an velk travnik, gospod spet pride
 za njim je bilu pa žalostu, ga prava ta srečni brat: kaj de so
 tako žalostu? Ko imajo take lepe travnike, pa take mlade hlap-
 ce, jaz bilu tako vesel del od veselja poskaknov? — Kaj horn tje
 prav sej mi na mori pomagat. Hlapci prav: nej mi povejo, mar
 hit jem horn pomagov. — Gospod mo pove in je djan: to in to
 je an vart, v tistem vart je ana zlate hruška, ko ob anajstih
 začne uast, opovne je pa zrela, kol' jaz le jeno hruško dolin, pa
 hi vart moj bilu. Sredi ni je reku: juter horn pa jaz sov kje pod
 tisto hruško. — Drug dan je bilu doma, in ob anajstih gre kje pod
 tisto hruško in leže duol pa zadrembe; ob anajstih je začela uast
 opovne je pa zrela bla; pride kje ana baba pa hruške pobera, ta
 pa no ljene ni dolin, ko je bla opovne prei, pa gre damu; gospod
 mo pride naprot, je misla de mo jo iz vese, ne mo jo ni, je
 bilu pa žalostu. — Ta tret dan gre pa gospod k tem nar mladim ko
 je žlino paru na gmajn. Pastar ga prava: kaj so tako žalostu? hi jaz
 jemu take lepe travnike, pa tako lepo žvino, hi od veselja poskaknov. —
 Gospod je reku: ahtej de žvine ne zglij! — Nej mi povejo kaj so
 tako žalostu, ce ljem llo kej pomagat? — To in to je an vart, ko
 je not ana zlate hruška, ob anajstih začne uast, opovne je zrela, kol'
 jaz le jeno hruško jemu, tok je tud vart moj. — Nej ho juter vesel
 dveh jedn doma, de ho gnov, jaz horn pa sou na vart, de horn
 zlate hruško dolin. Drug dan unih jedn žene, ta gre pa ob anajstih
 kje na tist vart, pa splejza guov v hruško, začne uast, pride
 baba, jih začne pobrat, so že ure popadale duol, sam jena je ne guoble
 ta nar tau kluk, no noter pade in jo ročn v varžet dene;
 baba začne nazaj gledat, in pa tiste hruške itet, ji je pa jena pre
 mal hodila, gre nazaj, in pa klice ga: dej hruško nazaj! kaj ho hruš-
 ka tebi nuala? — On skoč iz hruške in pa ročn iz plot, pa ji je
 uov. Baba vpije za nim; kaj je tje povedal de si duol iz hruške sko-
 ču, jaz bla tje he žerobila koker ročini prah! — Ta gre vesel preke

Dom, gospod mo pride naproč, in ga vpraša če je jo dolin, ta mo
jo veser poda; za to ga ma gospod strahno rad, ker nem raje in je
se zrim pelje kamor gre; potem ga se ga svojga uzame, gospod pa
se nei prov uresu ni hin, ga pa jenkot upraša fant: kaj se so zme
nej nekej žalosti? Sej sem vam zlato hrustko dolin! - Kaj hom jaz
tjel prav, sej m na hor pomagov, pa urejen ti hom povedov, zato
kor' mi vart dolin; tri hiere in jemu, pa sem jih nauka
ri po vauhal, - Kje so tist vauhari ko so vam jih povauhal? -
Ganjke djele po gozdi, tam je ana jama, tam not so. - Kol
mi dal tolk stritov, del jih blo duost iz param konje kje petet, pa
tlej li jaz dolin hiere, cel se le dal! Gospod mo vse tako da koker
je on naroc, mo pokaze tisto jama; pa tud uzame svoje brata in
ta stariga to parno krat na uze na uerui, ga spurajo noter, pa
ga je blo hmal strah, je pa pozvonu, pa so ga nazaj potegnil: Zdej
gre ta srečn brat, pa je an mal cel sov, pa ga je gretel strah. Brao
ta mlaj; sej vem de zvana ni nei, pa mene na uerita, jaz pa
grem not ce me prov ee tedn na ho nazaj, morta to lit, predele
pozvonim! Ga navezeta in greta not, ko pride na frej, gre kje
no an cest, ga meia tista stara laka ko je hrustke pokrvala, ga prava
kaj to delat? Ji pa pove in jo prava kje so te in te hiere, ko so jih ran
liari ukradli? Mo pove, de je per uat grašin jena, prav, ce se kor dvo
her moru jih kor na reu! Jo vpraša, ce so djele, prav; do te parne
je nov drugo uro; gre nazrej, ko zametka grašino ne suelta koker lui
ko klijej kje pride je bla pa kuprena, ta van je strikala Nani naj te
stari sestra, ta jo prava; Nani kaj to delat? tuoj mo uet se tako dvo
her godi doma, ti si pa to, - Mo pove, de moru to lit kro me vauhari
uravil, zdej pa namorm in koker van. - Pokaz mi cimre morjo
zle lpi lit ko je ta van tako lepa grašina! An mo je rekla; ti too
hoi zvan namorm lit, mudo? In vauharien t. l. j. in se na
hoi kol in kjer nei! Ta je reie; pokaz mi cimre jih em vidit!
Zdej mo pokaze vse cimre, sam jenga mo ni otla. Je ga ne pokazem, to
not tako mudi ko eldi fentujejo. Ta je uzame klui iz rok in gre
sam noter, pa je vse kervav not, tam je ana miza in pa an zereb
se uede dovol in pogleda quor nad mizo, kje uita ana salta stjer je
redem centov vagala, zraun salto pa jen glazh na nem je blo pa
zapiran; kjer iz tega glazha spije ho tako moen, do ho strahuu to sal
to koker lerkovo siho kar an let zrare, on iz glejika spije in v
zame salto dovol, je glit tako migovžno koker iz lerkovo siho kar an
let zrare. Zdej pride vauher hauptman sam in drugit dvangst,
jo vpraša: kaj je kej novga doma? vona mo pove: An falot je
paria v grašino, je oti vse cimre vidit, in tud utega koker ldi fentujeje
je kar klui ni iz rok uzer pa je sov not, jo vpraša: al ma kej dras
ja? vona odgovori: kaj ho tak drasle jemu koje komej tolk kokeran
paster. Zdej jem je vreu, de pojde naprej noter v cimre, de ga hovan
dan, de hote nardil zrim kar hote otli, fantei stii in reie, le not
ce je kjer tako mauum! Seit jih gre noter on zasukae svoj mei in
odreka usem nestim glave prei; na so iti unih nest noter pa jem
je spet porokov glave prei. Dvanajst je ze fentaniz jemu, jeh zmeu v
tisto lukno koker so jih vauhari noter metat. Komej jih v urej spras
spran, je ze unih dvanaist pariel damu. Ta mal vauhar hauptman
je prava: Nani kaj je kej novga? vona odgovori: An falot je
paria v grašino, sem mo mogla vse cimre pokazat, v tega koker
ldi fentujeje je pa poril urov, tu jo prava; itl je unih dvanaist
je pariel damu? Je rekla, de se ne. On je rekla, de ga ho
jo tako iz okal de ga ukjer nei na ho. Fant je stisov to in je
reka: al je se kjer tako na umu koker si ti? Je rekla, le not!

Tuol gre usek dvanajst nôt, je zasukoo svoj meš, je
 od sekoo urem glave prei, in želej jih je sprao v korej, potlej ne
 uerja in želej mo je riekla: mene si že rešil deb se le une due
 sestre moje. Tuol gre lei, zjutrej ustanle so na fruntkije in gre na
 prej: pride blizo granine se svetla koker mesec, ko pride kje do ne
 je pla pa sreharina, tam odzunej je strikalo Marii ta jo oprasa:
 kaj delai? tuoj mo uiet se tako duobes godi doma, ti si pa to, Mo
 pove: moram to lit koo me rauhari vkradl, ko namorm van
 enkoder. — Pokazmi cimre, morjo glo lipi lit, kje odzunej takolepa
 granine, An mo je riekla: kaj ti to hoi, hoi narreim to pride
 sest in trideret rauhazjev, te hojo razrekal de te na ho in kol ukjer nei
 Ja si reie: pokazmi cimre jih jem vidit kakim so! Pool mo po
 kaze ure cimre, sam jenga mo ni ota, tega nepokazem to not takomr
 di ko lili fentuzije! Ja si uzame klui iz rok in gre sam noter,
 pa je ure kesvar not, tam je ana miza in pa an žerel, se usele dool
 pogleda quor nad mizo, kje viala ana ralla iter najst centov teska,
 zraun pa an glejšk, na tistem glejšk je bla pa zapisan: Kjer iz
 tega glazka ruije ho tako močen se ho ta meš strahuov koker ano les
 kovo siho kar an let zrare, bn iz glejška ruije in ozame meš dool
 ga je glit tako rikov koker pero ali leskovo siho, kar an let zrare.
 Pride rauhaz hauptman, danu in drugih šestnajst jo oprasa
 kaj je kje novga, vona mo pove, de an falot je pariu v granine, de
 je poril sou not staim ta cimre koker lili fentuzije, prasa jo:
 Marii al ma kje dnanja? — Kaj ho tak inarje jemmo ko je ko
 mej toll koker em paster! bn je rekla, de poj de naprej not v i
 mer de hom vidu kat je, ga hom dan van, hote nar del žnim
 kar liote otel. Fant garli in reie: ce je se kjer tako naum
 gre noter, ta zasukne svoj meš od sekoo je urem
 glave prei; in je sou van iz cimra je se unim oamim prosekoo
 glave prei; jih žmeie v tito lukno koker so un te martve metal.
 Komej jih kkravj sprav je že unih šestnajst dan pariel,
 Ja mal rauhaz hauptman jo prasa: Mari, kaj je kje novga?
 mo odgovori: an falot je pariu v granine in mo mogla ure cim
 re pokazat, v tega koker lili fentuzije je pa sam sou kar po ril,
 in jo prasa: al je unih osemnajst že pariel danu? riekla,
 de se ne. bn je rekla, de ga hojo tako iz rekai de ga noljeno rei
 na ho, fant je slivou to: — al je se kjer tako naum koker si ti! je
 rekla: le not! Potlej jih gre usek osemnajst nôt, je zasukoo
 svoj meš, od sekoo je urem glave prei, potlej jih sprao v korej
 in gre k uieri, želej mo je riekla: Mari: dere si že rešil deb se
 le uno. Potlej grasta spet in zjutrej ustanle, se na fruntkijeta
 in gre naprej, pride do tite granine, je bla pa zleta, odzunej
 je Juli strikalo, naj ta nlejo sestra, pa nar helj brekka ta ko
 pride kje jo prasa: Juli kaj delai? tuoj mo uiet se pa duobes
 godi doma, ti si pa to, An mo pove: moram to lit koo so me
 rauhari vkradl, kjer na moram van in koder. — Pokazmi cim
 re, morjo glo lipi lit kje odzunej takolepa granine. — An je
 rekla: kaj ti to hoi, hoi narreim, to pride osemnterdeset
 rauhazjev, te hojo iz rekai de te na ho in kol ukjer nei! Ja si
 neče: pokazmi se jih jem vidit! Mo jih pokaze, pa sam
 jenga mo ni ota pokazat, — tega nepokazem to noter tako mori
 ko lili fentuzije. Ja si uzame klui iz rok in gre sam noter,
 not je ure kesvar, tam je ana miza, in pa an žerel, se use
 de dool in pogleda quor, nad mizo je bla ana ralla kje iter in dvej
 st centov vagela, zraun ralle pa an glazk, je bla zapisan quor:

Kjer iz tega glejzika spiže lo tako močen de kot ta mei strahom
koker ano leskovo silo kar an let zrare. On iz glejzika spiže
in v zame sallo dovol, je jo glik tako silo kot ker leskovo silo
kar an let zrare, Prile raular hauptman damu in drugih
sterin dnejst, jo prša rau. h. Guli kaj je kej novga? vone
mo pove, de an falot je pariu vgraino de je po sil no not
sta in ta inner koker eldi fentujete. Jo prša; Guli, al ima kej
dnarja? vona odgovori: Kaj ho tak inar jemne koje komej tolt; ko
ker an parter, - On je, reka, de najje naprej noter v inner de kom
nidu kak je, ga kom dau van, hote narvil zjim koker hote otel. Fant
zailit in neie; le noter ce je kjer tako naumn! Dvanajst jih
gre noter, on zasukne svoj mei odsekov je vsem glave prei, in so
sdi se an noter je glik tako zjim naredu, pa jih je llo sterin
dnejst prei. Komej te h kraj sprav, pa unih sterin dnejst pri
de dam, ta mal v. h. jo prša; Guli, kaj je kej novga? mo
odgovori; an falot je pariu vgraino, sem mo mogla vse im
ne pokazet, in tud v tege koker eldi fentujete je pa po sil no
An jo prša; al je unih sterin dnejst ze narvel dam? je re,
kla, de se ne. On je reka, de ga hojo tako iz notal de ga u kjer nei
na ho; fant je silov to; al je z se kjer tako naumn koker siti
je reka; le not! Tudi gre vseh sterin dnejst noter, ta je zaru
kov svoj mei odsekov je vsem glave prei, in pollej jih sprav
v knej, se navešerje in Guli mo rickla; kje si narvel vse
tri sestre, kjer so čis lohka za zeno dohit! - Pollej gvesta
spat, zjutrej ustaneta se na fruitkijeta in gvesta preke meharu
grain tam Mari uzameta, in gvesta naprej do kufrene gra
vine, tam so pa lezal vsi steri, so bli vesel vsi, so mo dale
vratjeno krono, zjutrej so vstali in so naprej, in grejo kje do tiste lukne, in naveže naj prej to stari kani
jo potegnejo quor, pa uveri quortjo naraj, ta ga kitar naraveže, jo
potegnejo van, je se silov de sta se strajtala za ne; Guli ko je
zailitala mo je dala an parstan zlat tem Johano, in je jo nave
zor sta jo potegnula van, precej je silov de sta se strajtala za
no, de ta nar stercj je reka, de ho nar ta mlaj negova, ko je llo nar
lepi, vona je pa rickla de se je Johano oblubla, sta pa rickla, de jo
hota naraj spustila ce tega stercja na ho uzela. Tudi darta vsem noter
del se nam nevezov na no, pa si misel morim kej dnarja navezat
je pa sallo iz sednim cent. Jo jo ulejata, de pou jamne pride to jo
spustita pa naraj, se je pa tako uzemlja zasudila, de se je an mehen uen
vila. Zlej je hin pa Johan zabosti in je reka; kaj ho zdej, koto
hom van pariu! An se je vavnu naraj kje preke grain in je ve
cov tisto stercj leho, koker sta pred kruške ukop polerata, in ji
je reka; koker me na sprav ~~van~~ precej van tok te hornfeder
hov in sprohu de te na ho inkjer nei! Dala mo neie; tam ga
to zlato graino ano uro sjele, se hod an oru past adanaj
stih do dvanajstih, hanim stercjenc, ti ga mori ujet in obder
zat, ho tako hanim de ga ho komej obdaržov, An je sov kje
je stercj tak, ga ni obdaržov; je sov kje naraj preke zlat gra
in zlo zabosti, meia ga spet tista leha, pa ji neie; ce mevan
ne sprav i te horn fentov, de te na ho nei! An mo neie;
juter prej kje glik tako koker intuitivnej narocila, se ho
mej hramu koker se je uvej! On narvi tak, je sov naraj
v grain per pengje, drug dan gre naraj kje preke stercjenc

glich tinto uro, je mislu de ho ujev orla, pa ga ni; on se
 varne nazaj vgrajino, spet ga vreja la stara laka in mo reie;
 juter pa glich to uro reje koker te dva dni, ho si pa loh ka oblat
 zov orla, pa ga mori fejt perjet ee ne hor narreiu! On
 narvi tako koker mo je narvilo, in ko ga je ujev ga vprasa:
 kaj zariafa? ta mo reue, de ga more van spraut, voru mo na
 roii de more deuet narav velov zeklat, in na perijo ne razre
 kat, vzakle povezat, in kje spraut, pred tisto jamo; jaz hom
 ze pariu kje de hor reia na me, pa tist meso kova iz ralo uzela,
 de potlej kaver hom nazaj pogledov mi ga hor an kor van. On
 narvi tako koker mo je narvilo, On pride kje in uzame fanta
 in zakele iz ralo in gresta van tolk cajta de nar meso eru poje,
 pogleda nazaj jembret in vdrug, v tretce na Johan svoje ledne od
 reje, pa mo jo da; pogleda ee nazaj, mo jo spet jembret in zdej
 priveta van, in ga prasa: kje si te zadne dva korika dolin ko da
 bla tako duobra? on pove; de je sam svoje ledne od rezev, On
 ga kholza in mo ga je nazaj postinu in mo reue, de vrei in si
 ko si tolk zrajtovunhin, ee ne billa uha narreina. On gra nazaj,
 on pa naprej poruet, pride kje do jenga oglasja, in tam bliz je
 hin tist grof doma, koker so mo le tite tri kiere, ukvadene, Ja v
 prasa oglasja, ee hi ga stu ez noi jersperquat, je pa rekha: le ostani!
 Ja da nekje dnarja, ee poite pomopea, de je potlej oglasjam pit la
 jan, in jih proru de je zihet ano krono delov, so mo rikol, ee
 zihet; potlej so mi porpal ko so bli rjan. Ja zaine krono delo
 je jo pa dopov noi upredu, zjutrej poklic oglasja: oglas utan!
 An ustane, ta ga prasa: kaj je rej drugje novga? oglas mo pove;
 de se hojo tist za grofa princjezne mozile, de jih hote tiste dva uzela
 koker sta jih reila. Johan ga prasa, ee hi nera ano krono kje napro,
 de si rekha: pokaj ne Ma da krona in mo ee reie za pet deset gol
 dinarjev prelat; ko jo kje pernjere, ga grof prasa kolh oie zano
 je pa rekha, de sto goldinerjev, pa mo jih da; potlej gre oglas na
 zaj in unmo da le 50 gl. sam si jih pa 30 oduberji, grof mo
 je pa ee jeno rekha pernjert; Johan kur inopia za tiste dnarje in
 oglas je napro, de jo zihet narvi, jih napoji de so mi rjan bli, in
 so porpal, on pa ee dopov noi krono narvi, potlej na spat gre,
 zjutrej ustane in oglasja poklic: oglas utante! rej ee ee dan! Vsta
 ne, in njere krono kje, to mo jra rekha, ga sto goldinerjev prelat; pa je
 jo res pralav jo za 200 gl. Mo pride kje ga grof prasa: kolh pa ta
 vela? prav; Spod 200 bel. jo nemorm dat. Grof pa mo jih narsteje
 sto unmo da, sto pa sta oduberji. Reie sed oglasji prasiat ee ee
 zihet jeno narvi, pa grof mo reie, de zihet, jo narvi, pa jo oglas
 njere kje, in ta mo je jo rekha prelat za povdrug sto. Ko pride
 kje ga prasa grof: kolh oie zano? prav 300 gl. pa mo jih narste
 je, pa gre danu. Johan poite spet oglasja grofa vprasiat, ee zihet
 ta kronar pride na oh et pogledat, grof mo dovoli, de zihet, Johan
 gre kje in ga ee mid Juli ez uokan in reie uet; zdej gre tist
 ko nar je reie. Puol gresta Puol uie, in pa Juli in mo reie Juli
 Johan, si namer pariu zanam? Puolj ga velata quov vimer, in
 reie, de tega hom jaz uzela, ta nar je reia, une dva sta nar kas gol
 dat rajtala, ko sem jaz nar gonri, sta me stem strasila, de me hote
 nazaj noter vjamo uargla, ee ne oblatim de hom ta sterga uzela.
 Noie da me Johano ez, koker ho on narvilo tako ralo. Peketa ga
 kje vta drug vimer, kjer so oh et mel in jem reie uie, ee ga kje
 poznajo, une dva sta rikla, de ga poznata. Noie ga je prasio:
 kjero si zheres? Johan je rekha: Juli je moja, ti je rekha tem
 sterim lratu, pa to stari jem; ta rvelu se to medno; jaz
 hom na to naj mlaj jemu, ee pa nista kontent na poujta, sta
 pa izela ee sta, Potlej so na oh et imel...